

платформ вирізняють: Kahoot, Quizlet, LearningApps, Wordwall, Duolino, LinguaLeo, Nicos Weg.

Таким чином, на етапі вивчення німецької мови краще використовувати інтеграцію форм та методів навчання. Варто концентрувати увагу не на одному методі, а поєднувати їх, оскільки робота над накопиченням словника супроводжує весь процес навчання. Комплексний урок дає змогу легше та ширше опанувати навчальний матеріал та досягати мети.

Список використаних джерел

1. Гуліта Ю. В., Ігнатова О. М Застосування вправ та завдань із використанням дигітальних засобів на уроках німецької мови для формування лексичної компетенції в учнів старшої школи. Формування сучасних педагогічних технологій та освітніх систем : матеріали II науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 4-5 груд. 2020 р. Херсон : Видавництво «Молодий вчений», 2020. С. 34–37.
2. Ніколаєва С. Ю., Бігич О. Б., Бражник Н. О. Методика викладання іноземних мов в середніх навчальних закладах Ленвіт, 2002. 328 с.

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент Титаренко О.І.

DIE SPRACHDENKMÄLER DES ALTHOCHDEUTSCHEN

Бровко Л.І.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: brovko.liza221@vu.cdu.edu.ua

Das Althochdeutsche ist die älteste erhaltene Form der deutschen Sprache. Sie umfasst den Zeitraum von 500 bis 1050. Es sei darauf hingewiesen, dass dieser Zeitraum nur bedingt aussagekräftig ist, da die Veränderungen in der Sprache in wichtigen Punkten nicht immer zeitlich zusammenfallen. Hinzu kommt, dass verschiedene Forscher unterschiedliche Periodisierungen des Althochdeutschen vorschlagen [1].

Das Althochdeutsche ist keine einheitliche und homogene Sprache, wie die Definition vermuten lässt, sondern eine Bezeichnung für eine Gruppe ostdeutscher Dialekte, die südlich der so genannten Benrather Linie gesprochen wurden, die vom Düsseldorfer Stadtteil Benrath aus (etwa in West-Ost-Richtung) verläuft. Diese Dialekte unterschieden sich von anderen westgermanischen Sprachen oder Dialekten durch das Vorhandensein einer zweiten Konsonantenbewegung. In den Dialekten nördlich der Benrather Linie (im nordgermanischen Tiefland und auf dem Gebiet der heutigen Niederlande) fehlte die zweite Konsonantenbewegung. Diese Dialekte werden als

Altsächsisch (seltener als Altniederdeutsch) bezeichnet. Mittel- und Niederdeutsch haben sich aus dem Altsächsischen entwickelt [2].

Da das Althochdeutsche eine Gruppe eng miteinander verbundener Dialekte war, gab es im frühen Mittelalter keine einheitliche Schriftsprache. Bei den althochdeutschen Literaturdenkmälern handelt es sich hauptsächlich um religiöse Texte (Gebete, Bibelübersetzungen), einige wenige abendländische Gedichte (das Hildebrandslied) oder einfach Inschriften, Beschwörungsformeln usw.

Charakteristisch für das Althochdeutsche waren zum Beispiel voll klingende Endungen [2]:

Althohdeutsch	Mittelhochdeutsch
<i>machôn</i>	<i>machen</i>
<i>taga</i>	<i>Tage</i>
<i>demu</i>	<i>dem</i>
<i>perga</i>	<i>Berge</i>

Im 16. Jahrhundert ging die Schrift im Allgemeinen und die Erstellung und Aufzeichnung von Texten in deutscher Sprache im Besonderen aufgrund der politischen Verhältnisse zurück, so dass Runeninschriften (Schutzinschriften auf Waffen, Grabsteinen usw.) sehr selten sind. Eine Wiederbelebung der Schrift in deutscher Sprache fand erst um 1050 statt. Da sich das schriftliche Erbe des 11. Jahrhunderts in Klang und Grammatik deutlich von früheren Texten unterscheidet, wird die deutsche Sprache ab 1050 als Mittelhochdeutsch bezeichnet.

Sprachliche Denkmäler lokalen Ursprungs und weltlichen Inhalts sind zu dieser Zeit selten. Das einzige Denkmal altgermanischer Heldendichtung ist ein Fragment des *Hildebrandsliedes* (um 815). Die Merseburger Beschwörungsformeln, die Straßburger Eide, das Ludwigslied und der sogenannte Seniorphysiologe sind ebenfalls nichtkirchlicher Natur.

Notker Labeo (um 950-1022), der Abt des Klosters St. Gallen, war für die Entwicklung der altdeutschen Literatur von besonderer Bedeutung. Er übersetzte zahlreiche philosophische Werke aus dem Lateinischen ins Deutsche (Alemannische).

Unter den Sprachdenkmälern der altsächsischen Sprache verdient das Evangeliengedicht "*Der Heiland*" besondere Beachtung, das um 830 vergraben wurde und in zwei fast vollständigen Handschriften überliefert ist. Auch Fragmente der altsächsischen Genesis sind für die Erforschung der Geschichte der deutschen Sprache

von großer Bedeutung. Hervorzuheben ist auch, dass das Lateinische zu dieser Zeit eine dominierende Stellung in der deutschen Literatur einnahm. Historische Werke, Bibelkommentare, Gesetze, wissenschaftliche Arbeiten usw. wurden in Latein verfasst.

So wird das Gesamtbild der Sprach- und Kulturgeschichte des Althochdeutschen vor dem Hintergrund vielfältiger Forschungen dargestellt, bei denen das Volk eine entscheidende Rolle spielte.

Literatur

1. Bublyk, W. N. Geschichte der deutschen Sprache. Вінниця : Нова книга, 2004. 272 с.
2. Левицький В. В. Основи германістики. Вінниця : Нова Книга, 2008. 527с.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент Овсієнко Л.О.

ВИКОРИСТАННЯ ІЛЮСТРАТИВНИХ МАТЕРІАЛІВ ТА ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Габелок А.С.

*Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: habelok.alina221@vu.cdu.edu.ua*

Методика навчання іноземних мов бере початок із Стародавньої Греції, де багатомовність набувала шалених обертів. Цим могли похизуватись спікери того часу, які володіли фрігійською, гаулівською, арамейською та єгипетською мовами [2]. Доречно буде згадати Цицерона, Августа та Цезаря, котрі акцентували увагу на лексичних на ритмічних особливостях грецької мови, та подеколи латині. Також, одним з провідних дослідників був Ян Амос Коменський, який намагався змінити тенденцію щодо вивчення «мертвої мови», склавши повний курс вивчення латині у опері «Дидактика Омонія» 1657 р. Звертаючись до його вісників, можна цілком виокремити момент, який став кульмінацією у розвитку педагогічної методології, а саме: навчання повинно бути усним [3].

Методика навчання мови – це наука, що вивчає зміст, мету та способи виховання, навчання, базуючись на даних матеріалу іноземних мов. Об'єктом алгоритму навчання іноземної мови є навчальний процес, взаємодії вчителя та учня з метою оволодіння іноземною мовою [1-3].

Оскільки методики викладання іноземних мов доповнюють одна одну, нами виокремлено найголовніші з них, а саме: «Total Physical Response» – використовує рухи тіла для засвоєння граматики та лексики; «Communicative Language Teaching» – основна увага приділяється розвитку комунікативних навичок та використанню вербальних ситуацій; «Task-Based Language Teaching» –